

Arrest

nr. 131 492 van 15 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

1.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

1.2.1. Verzoeker doet, aangaande de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, gelden dat hij opgesloten zit met het oog op zijn verwijdering, die elk ogenblik uit de lucht kan komen vallen, dat hij diligent heeft gehandeld en dat hij inmiddels een asielaanvraag heeft ingediend maar dat de verwerende partij hem geen tijdelijk verblijfsrecht op grond daarvan toekent nu de paragraaf op de bijlage 26quinquies die melding maakt van dat tijdelijk verblijfsrecht werd geschrapt. Hij stelt dat deze handelwijze niet anders kan worden geïnterpreteerd dan voortvloeiende uit het inreisverbod, en dat het inreisverbod moet worden geschorst teneinde de asielprocedure en de daaraan verbonden rechten hun normale beslag te laten krijgen.

1.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid van de huidige vordering, onder verwijzing naar de artikelen 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV. Zij betoogt dat verzoeker niet kan voorhouden als zou de thans bestreden beslissing tot gevolg hebben dat hij van het Belgisch grondgebied wordt verwijderd, nu verzoekers kritiek lijkt gericht te zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarvan hij evenzeer het voorwerp is maar dat hij niet aanvecht met de huidige vordering. De thans bestreden beslissing maakt geen verwijderingsmaatregel uit waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Bovendien kan verzoeker niet van het grondgebied worden verwijderd zolang de asielprocedure hangende is, nu die procedure van rechtswege schorsend is. Uit het summiere betoog van verzoeker kan niet worden afgeleid waarom een gewone vordering tot schorsing geen nuttig effect zou hebben.

1.2.3. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt, zoals reeds gesteld, dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet alleen een inreisverbod kreeg opgelegd, maar evenzeer in kennis werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarvan hij uitdrukkelijk stelt dat hij het niet aanvecht precies omdat hij een asielaanvraag hangende heeft. Dit is in wezen de volledige negatie van hetgeen hij heeft gesteld omtrent de hoogdringendheid. Indien hij vreest dat zijn asielaanvraag niet zal worden behandeld met alle rechten die daaraan kleven en in het bijzonder dat hij mogelijk zal worden verwijderd alvorens de asielprocedure is afgerond – verzoeker maakt zich zorgen over de schrapping van de alinea in de bijlage 26quinquies die betrekking heeft op het verblijfsrecht in afwachting van de behandeling van zijn

asielaanvraag – dan komt het hem toe om in de eerste plaats die maatregel die naar zijn oordeel de verwijdering mogelijk maakt aan te vechten, hetgeen hij niet doet. Verzoekers argument dat de voormelde schrapping erop wijst dat hij geen tijdelijk verblijfsrecht zal krijgen hangende zijn asielaanvraag wordt in de nota en ter zitting door de verwerende partij ontkracht. Zij stelt dat de schrapping er enkel op wijst dat verzoeker niet in het bezit kan worden gesteld van de tijdelijke verblijfsdocumenten omdat hij wordt vastgehouden en dat dit geenszins inhoudt dat hij gedwongen van het grondgebied zal worden verwijderd alvorens een beslissing is genomen omtrent zijn asielaanvraag. Het betoog van verzoeker kan niet anders dan als louter hypothetisch worden beschouwd. Hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag omwille van het inreisverbod, niet zal zijn behandeld alvorens hij van het grondgebied zal worden verwijderd en bovendien is hij in gebreke gebleven de verwijderingsmaatregel zelf aan te vechten hetgeen niet te rijmen valt met de door hem aangevoerde veronderstellingen aangaande de reden van hoogdringendheid. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst.

1.2.4. Onder de gegeven omstandigheden blijkt niet waarom een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing inzake het inreisverbod vereist is.

1.3. Nu de hoogdringendheid niet is aangetoond, is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden die moeten zijn vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Derhalve moet de vordering worden verworpen.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS